

Posléze námítá stížnost obžalovaného S-a ve vývodech vztahujících se k číselně uplatňovanému zmatku podle § 281, čís. 5 tr. ř., že rozsudek nezjišťuje, že stěžovatel zamýšlel způsobiti poškozením cizího majetku škodu 200 Kč převyšující a že jeho úmysl směřoval mimo to ke způsobení některého z nebezpečností v § 85 b) tr. zák. uvedených. Námitku tuto bylo by pokládati za právně bezpodstatnou i, kdyby se vyžadovalo ke skutkové podstatě přestupku opilství podle § 523 tr. zák., by čin v nahodilém zaviněném opilství spáchaný vykazoval též subjektivní znaky určitého zločinu; neboť ke skutkové podstatě zločinu podle § 85 a) tr. zák. vyhledává se úmysl směřující ke způsobení škody převyšující částku v tomto ustanovení zákona uvedenou jen, nenastala-li ze zločinného poškození cizího majetku škoda částku v § 85 a) tr. zák. uvedenou přesahující, ač pachatel tuto škodu způsobiti zamýšlel. Ke skutkové podstatě zločinu podle § 85 b) tr. zák. se nevyžaduje, by úmysl pachatelův směřoval přímo ke způsobení některého z nebezpečí v § 85 b) tr. zák. uvedených, nýbrž stačí tu po stránce subjektivní, byl-li si pachatel, jenž poškodil úmyslně a vědomě bezprávně cizí majetek, při páchání činu toho vědom, že z jeho skutku může nastati některé z nebezpečností v § 85 b) tr. zák. naznačených. Podle toho, co bylo uvedeno o náležitostech skutkové podstaty přestupku opilství podle § 523 tr. zák., nevyhledává se však vůbec ke skutkové podstatě tohoto přestupku, by čin v nahodilém zaviněném opilství spáchaný jevil též znaky subjektivní podstaty určitého zločinu, nýbrž stačí, vykazuje-li skutek v nahodilém zaviněném opilství spáchaný na venek veškeré znaky určitého zločinu. V souzeném případě nemůže však vzhledem ke skutkovým zjištěním rozsudku týkajícím se způsobu jednání obžalovaných, dále výše škody poškozením cizího majetku a skutečnosti, že z poškození sklenic obžalovaným K-em a z poškození vinné láhve obžalovaným S-em mohlo vzejíti nebezpečnost pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost jiným lidem, býti pochyby o tom, že činy obžalovaným K-em v nahodilém zaviněném opilství spáchané vykazovaly na venek veškeré znaky zločinu podle § 85 a) a b) tr. zák. a že skutky obžalovaným S-em v nahodilém zaviněném opilství vykonané jevily se na venek veškeré znaky zločinu podle § 85 a) a b) tr. zák., pokud se týče zločinu podle §§ 5, 85 a) a b) tr. zák. Z toho plyne, že jest i námitku zmateční stížností obžalovaného K-e s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. uplatňovanou, že rozsudek nezjišťuje, že stěžovatel jednal ve zlém úmyslu, jehož je třeba ke skutkové podstatě zločinu podle § 85 a) a b) tr. zák., pokládati za právně bezpodstatnou. K vývodům stěžovatelovým předneseným při zrušovacím líčení jest podotknouti, že skutkovou podstatu zločinu podle §§ 85 a) tr. zák. nevyklučuje nápotomní náhrada škody, neboť zákon účinnou lítost při zločinu podle § 85 a) tr. zák. nenormuje.

Čís. 3573.

Proti povinnostem podle § 17 zák. o tisku jedná tiskař, když vůbec neodevzdá úřadům tamže uvedeným povinné výtisky, nebo neučiní tak ve lhůtě tamže stanovené, předcházející rozšiřování.

Trestní ustanovení § 17 zák. o tisku má místo i tehdy, stalo-li se nešetření tohoto zákonného předpisu i jen z nedbalosti; použil-li tiskař při tom prostředníka, ručí za culpa in eligendo.

Zavinění tiskaře jest posuzovati se zřetelem na §§ 233 a 238 tr. zák. v případě kulposního zavinění podle všeobecného předpisu § 335 tr. zák.

Tiskař ručí za dodržení pořádku v tiskárně; přikáže-li předkládání povinných výtisků a expedici svým zřízencům, musí opatřiti vše, by příkazy správně plnili, musí plnění příkazů těch kontrolovati.

Nestačí-li tiskař na veškeré své povinnosti, jest na něm, by zřídil správce tiskárny (po případě i více správců), jenž, byl-li úřadem schválen, ručí za povinnosti tiskaři uložené (§ 5 zákona o tisku).

Zanedbání povinné pozornosti, zakládající skutkovou podstatu přečinu a přestupku dle čl. III čís. 3 zák. ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. (§ 42 zák. na ochr. rep.), nešetřil-li tiskař při tištění tiskopisů, jichž obsah zakládá skutkovou podstatu zločinu (§ 15 čís. 3 a přečinů podle § 14 čís. 1 a § 15 čís. 2 zák. na ochr. rep.) předpisu § 17 tisk. zákona.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1929, Zm I 115/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 19. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák. a § 42 odst. III. zák. na ochranu republiky, přestupkem podle čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák. a § 42 odst. II. zákona na ochranu republiky a přestupky podle §§ 9 a 17 zák. o tisku čís. 6/1863 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá sice rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným, v celém jeho rozsahu, vývody svými doličuje ji však jen, pokud rozsudkem uznáno bylo na vinu obžalovaného co do přečinu a přestupku podle čl. III. čís. 3 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a § 42 zákona na ochranu republiky jakož i co do přestupku podle § 17 zákona o tisku. Rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 9 zákona o tisku zůstává těmito vývody nedotčen. Jest předeslati, že nalézací soud shledal zanedbání povinné pozornosti, zakládající skutkovou podstatu přečinu a přestupku podle čl. III. čís. 3 zákona shora citovaného a § 42 zákona na ochranu republiky v tom, že obžalovaný jako tiskař nešetřil při tištění tiskopisů, o něž jde a jichž obsah zakládá skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 a přečinů podle § 14 čís. 1 a 15 čís. 2 zákona na ochranu republiky, předpisu § 17 zákona o tisku. Zmateční stížnost snaží se, poukazujíc na obhajobu obžalovaného, dovoditi, že obžalovaný ohledně předkládání tiskopisů tiskovým úřadům nic nezanedbal a nic neopomenul, nýbrž učinil vždy vše, co za daných poměrů bylo lze učiniti, by bylo vyhověno předpisům zákona. Obžalovaný jako ma-

jitel a skutečný vedoucí velké tiskárny, v níž se tiskne denně celá řada různých tiskopisů, nemůže prý tiskopisy předkládati tiskovým úřadům osobně, nýbrž činí tak svým prostředníkem; nařídil prý také ve všech případech, by tiskopisy byly řádně předkládány a by po případě vyčkáno bylo rozhodnutí tiskových úřadů, zakázal expedici a pod., osoby pak, které měly tiskopisy předkládati, vybíral s největší péčí, takže ani v tomto směru nelze prý mu prokázati vinu aniž ho lze činiti zodpovědným za zaměstnance, který tu svou povinnost a příkaz obžalovaného nesplnil z jakéhokoliv důvodu, snad i ze zlého úmyslu k obžalovanému; obžalovaný prý nemůže zodpovídati za omyl svých zaměstnanců, kteří se domnívali, že nemusí předložiti povinný výtisk interpelací immunisované »Rudé revue, Dělnický reportoir Sv. XI/1927«, tím méně lze prý mu vytýkati zavinění ohledně nepředložení povinného výtisku letáku »Veškerému dělnictvu stavebnímu a příbuzných odvětví« (bod III. čís. 14 rozsudkového výroku), ve kterémžto směru obžalovaný se zodpovídal v ten rozum, že někdo vzal z tiskárny část výtisků, pokud se týče, že část výtisků byla z tiskárny neznámým pachatelem odcizena a pak rozšiřována. Stížnost uplatňuje výslovně i číselně zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a věcně též zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř. výtkou, že soud nalézací nepřihlédl k řečené obhajobě obžalovaného, najmě k posléz uvedené okolnosti, týkající se letáků »Veškerému dělnictvu stavebnímu a příbuzných odvětví«. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Proti povinnostem podle § 17 zákona o tisku jedná tiskař, když buď vůbec neodevzdá úřadům tamže uvedeným povinné výtisky, neb neučiní tak ve lhůtě tamže stanovené, předcházející rozšiřování. Trestní ustanovení § 17 má místo i tehdy, stalo-li se nešetření tohoto zákonného předpisu i jen z nedbalosti; použil-li tiskař při tom prostředníka, ručí za nedbalost při výběru. Zavinění tiskaře jest posuzovati se zřetelem na §§ 233 a 238 tr. zák. v případě kulposního zavinění podle všeobecného předpisu § 335 tr. zák. Soud nalézací, jakž vyplývá z důvodů rozsudku, shledal zavinění obžalovaného v tom, že obžalovaný, jsa zodpovědným za pořádek v tiskárně, pokud úkoly jemu nařízené činil svými zřízenci, je nekontroloval.

Účelem § 17 zák. o tisku jest, udržovati pořádek ve věcech tiskových a zjednati záruky proti zneužívání tisku k páchání trestných činů nebo vybízení k nim. To musí býti a je též každému tiskaři známo. Za dodržení pořádku v tiskárně ručí, jak již podotčeno, tiskař, a musí proto, přikáže-li překládání povinných výtisků a expedici svým zřízencům, opatřiti vše, by příkazy ty správně plnili. Tiskař musí plnění příkazů těch kontrolovati nejen s onou měrou opatrnosti, již lze na každém člověku svých povinností dbalém požadovati, nýbrž musí kontrolu zařídit tak, by odpovídala rozsahu jeho živnosti, a při tom použití veškerých zkušeností, které mu jeho povolání jako tiskaře sebou přináší v té míře, jak to závažnost podniku, jím provozovaného a důležitost příkazů zákonem mu daných vyžaduje. Musí tudíž učiniti též opatření, by s expedicí tiskopisů nebylo počato dříve, než zákon připouští, by povinné výtisky včas a řádně úřadům k tomu povolaným byly předkládány a musí též opatřiti vše, pokud to ovšem možno, by ani ze zlovůle nebo

trestnými činy jeho zřízenců (tedy ani odcizením tiskopisů) nebyla expedice předčasnou. Že by stěžovatel své zřízení kontroloval, ne tvrdí ani stížnost, poukazujíc jen na to, že by to bylo fyzicky nemožným. Než na okolnost tu zákon pamatuje a dává tiskaři možnost — kdyby nestačil na veškeré své povinnosti — zříditi správce tiskárny, jenž, byl-li úřadem schválen, ručí za povinnosti tiskaři uložené (§ 5 zákona o tisku). Nestačil-li by na provedení úkolu toho snad jeden správce, může jich ustanoviti tiskař i více — třeba pro jednotlivé resorty — a ručí pak každý úředně schválený správce za svůj resort. Nebylo-li obžalovanému možno kontrolovati plnění příkazů jím daných, měl ustanoviti a úřadem dáti schváliti správce tiskárny, po případě i více správců, pokud tak neučinil, ručí za kontrolu svých nařízení sám, neboť jeho zavinění záleží právě v tom, že potřebnou kontrolu nezařídil. Zřetelem na tato právní hlediska bylo tu zavinění stěžovatelovo ve smyslu zjištění soudu nalézacího, a není proto zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. odůvodněn, při čemž se podotýká, že právní omyl zřízenců ohledně předložení výtisků immunisovaného tiskopisu vzhledem ke striktním ustanovením zákona shora vyloženým tiskaře rovněž vyviniti nemůže. Soud nalézací hodnotil obhajobu obžalovaného až na to, co tento uvedl ohledně zcizení části letáků »Veškerému dělnictvu stavebnímu a příbuzných odvětví«. Toho však potřebí nebylo, neboť obžalovaný ne tvrdil, že učinil v tiskárně opatření, by zamezil takové jednání, s nímž právě vzhledem ke kvalitě svého podniku počítati měl a musil. Není proto ani zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř. odůvodněn.

Čís. 3574.

Zločinem podle § 81 tr. zák. jest již násilné zprotivení se vrchnostenské osobě v úmyslu, zmařiti úřední (služební) úkon jí prováděný, již pokus o způsobení protiprávního účinku, leč by šlo o jednání takového rázu a směru, že jimi nemohl býti onen úkon nikdy a za žádných okolností zmařen.

Skutková podstata nevyžaduje ani určité intensity ani delší doby fyzického násilí; stačí jakýkoliv odpor, který by musela vrchnostenská osoba vynaložením vlastních sil přemoci, kdyby chtěla úřední výkon vůbec provést.

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Zm I 21/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 15. listopadu 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Opodstatněním výtky, že rozsudek jest zmatečný podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., jest jen námitka, že jde v souzené trestní věci »o eklatantní příklad nezpůsobilého prostředku, který podle uznaných zásad jak judikatury, tak v literatuře vylučuje trestnost.« Námitkou tou ne-